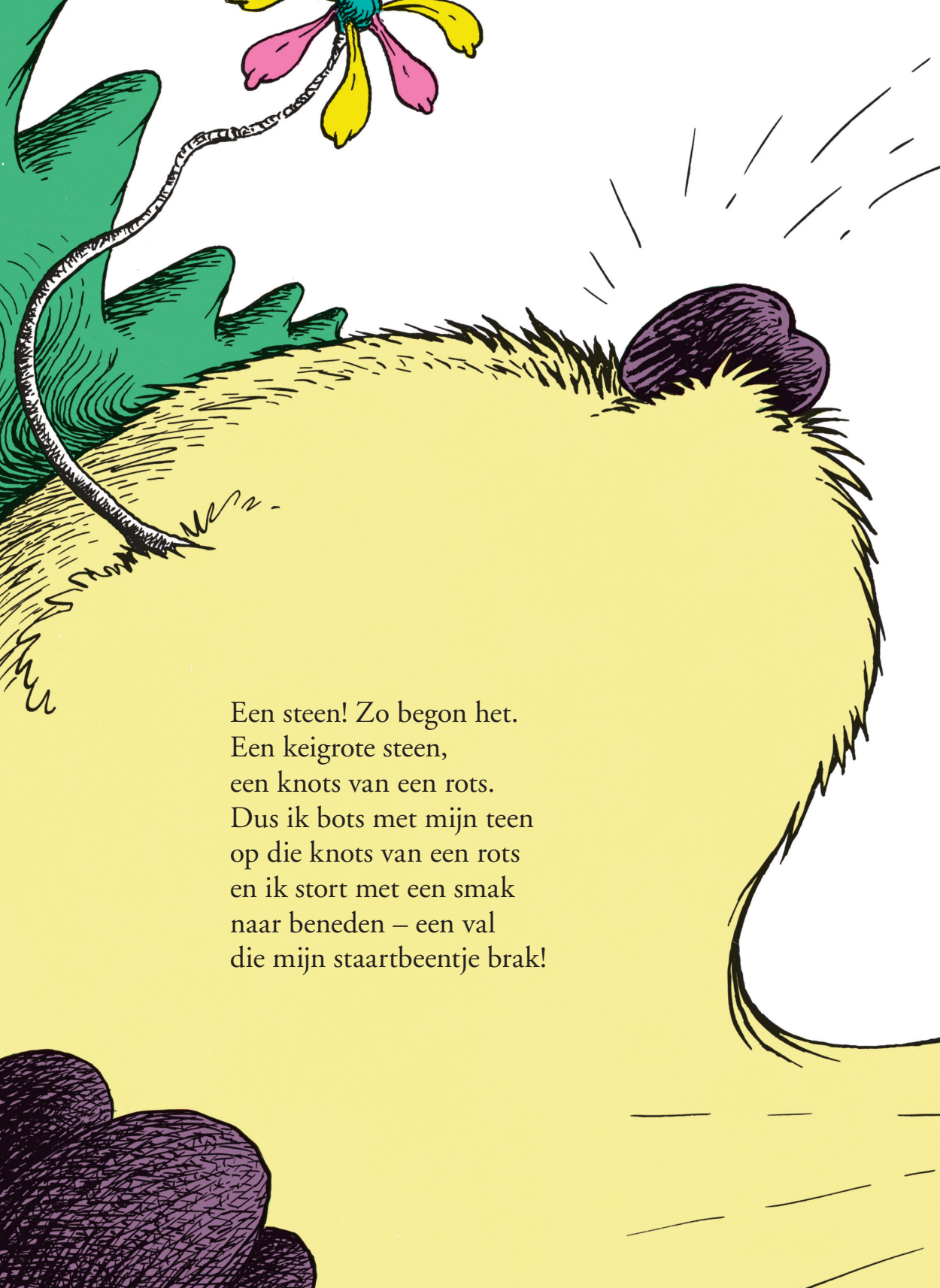

Ooit was ik jong in de Heuvels van Horus,
jong en nog zeer onbezorgd van natuur.
Ik kende geen zorgen, ik kende geen sores.
Ik wandelde iedere morgen een uur
door velden vol bloemen met prachtige kleuren
en had geen idee wat mij stond te gebeuren...

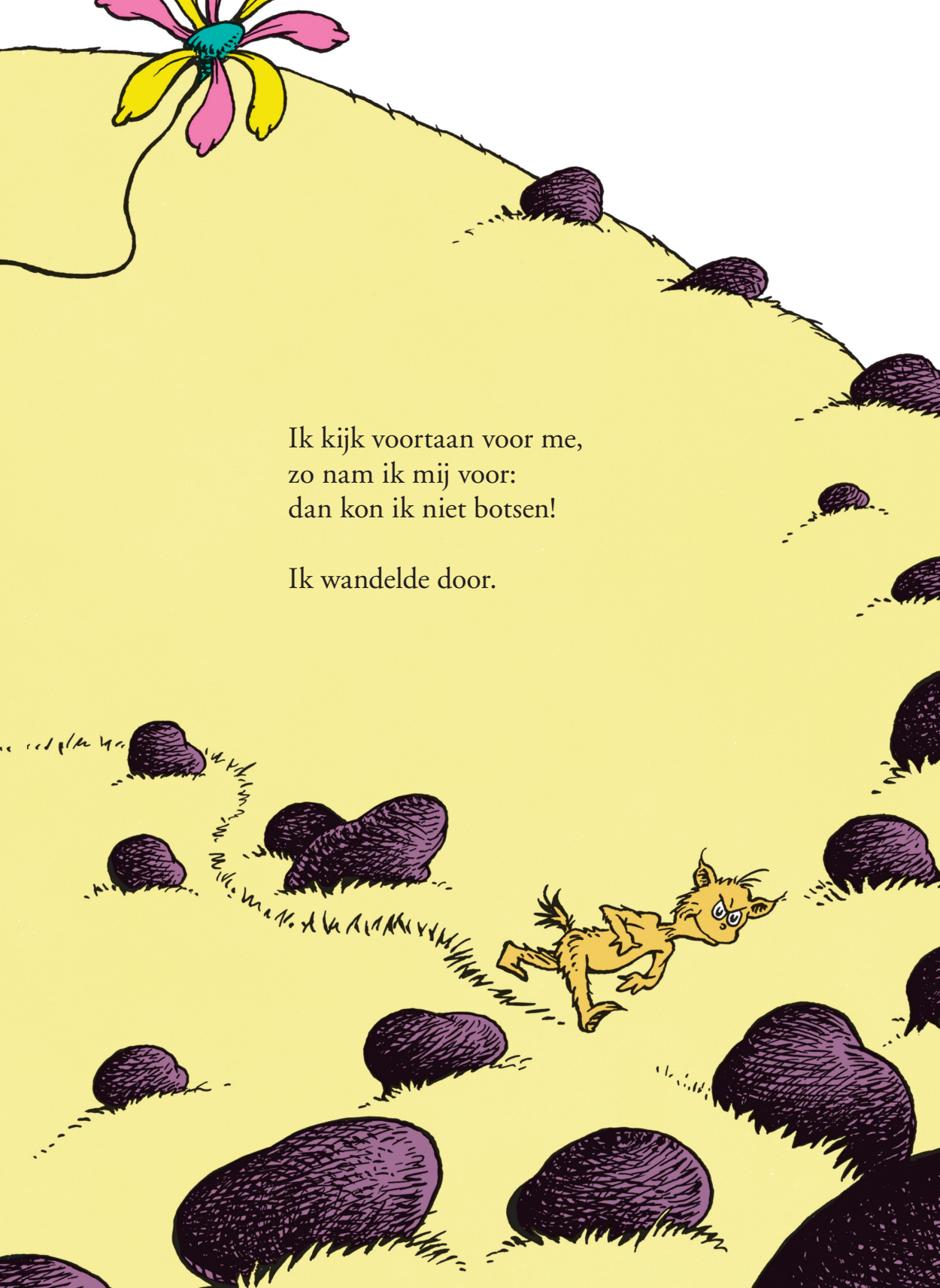
Een steen! Zo begon het.
Een keigrote steen,
een knots van een rots.
Dus ik bots met mijn teen
op die knots van een rots
en ik stort met een smak
naar beneden – een val
die mijn staartbeentje brak!

Ik had tot dat pijnlijke
neerstormoment
geen zorgen gehad
en geen sores gekend.

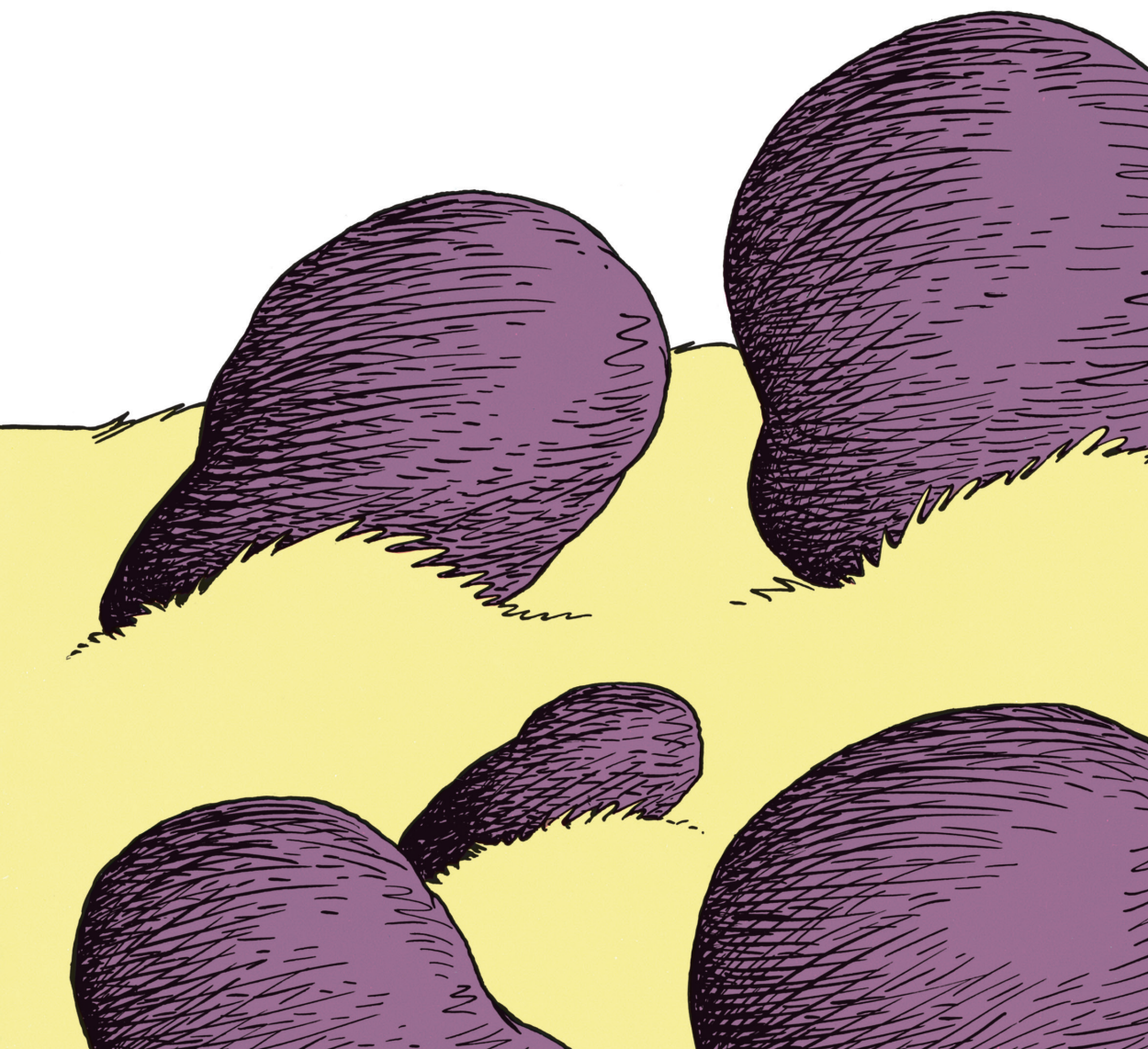
Ik kijk voortaan voor me,
zo nam ik mij voor:
dan kon ik niet botsen!

Ik wandelde door.

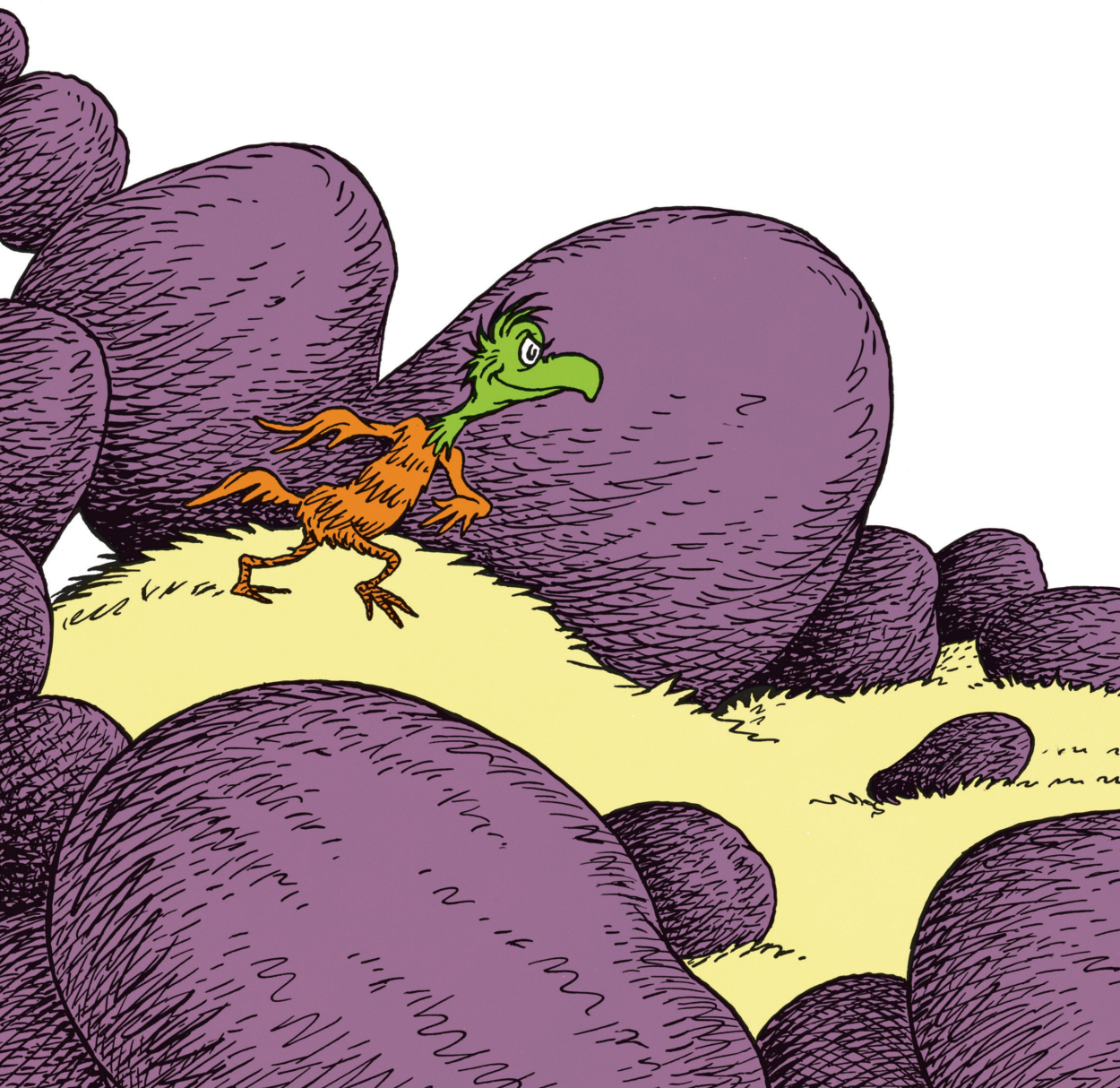
Ik zag alle rotsen,
ik zag elke steen.
Ik lette goed op, dus ik zag ze meteen.
Tot iemand gemeen in mijn staartbeentje beet.
Het was een Groenkoppige Roodborstklaveet!

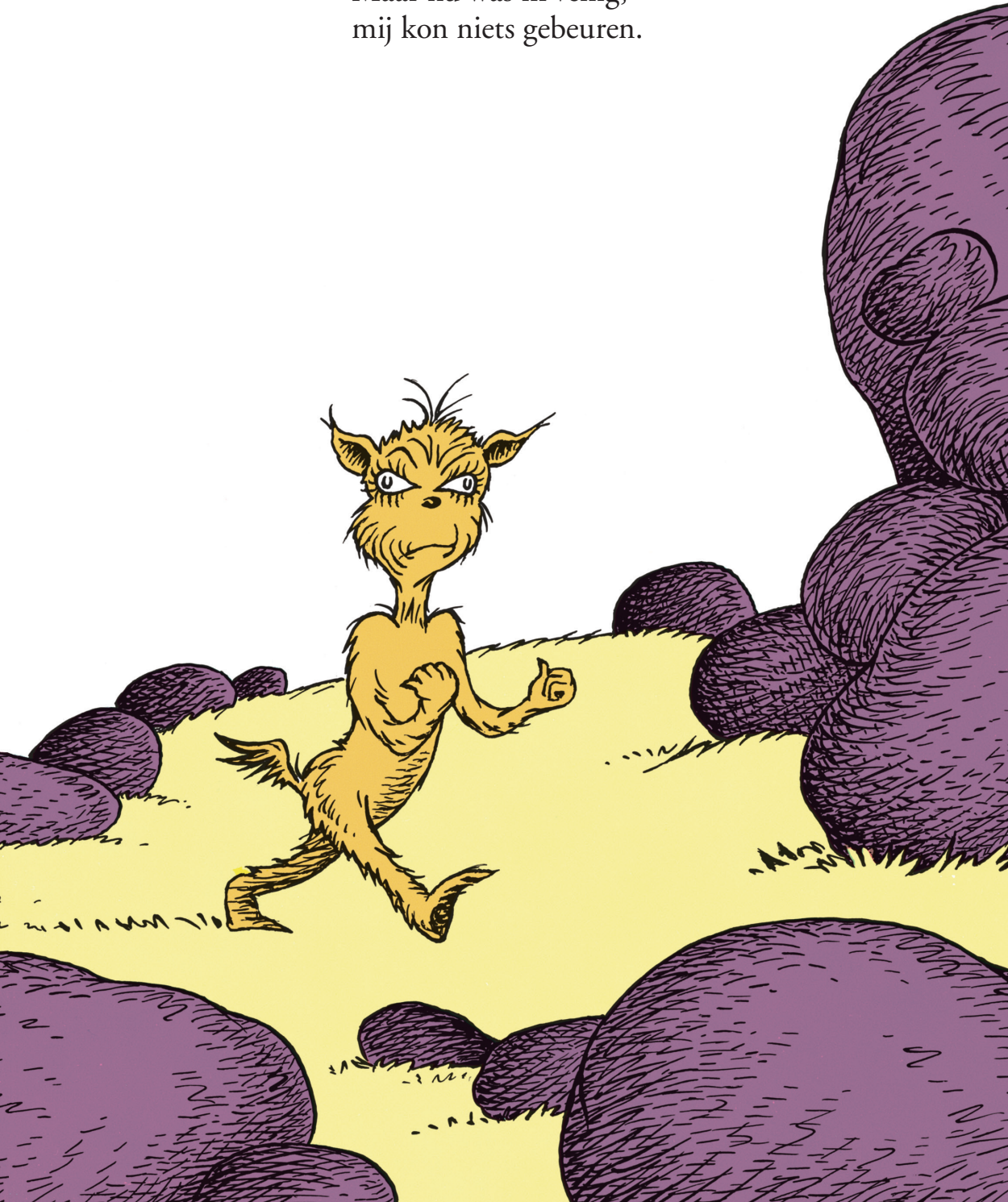
Hij beet in mijn staart
en hij wist van geen wijken.
Ik moest voortaan voor me én achter me kijken.
Er waren verschillende soorten gevaren –
veel meer dan ik ooit had gedacht dat er waren.

Alweer wat geleerd. Mijn besluit was genomen:
gevaar kon van voor en van achteren komen,
dus moest ik heel slim zijn en extra oplettend.
De beet van een Roodborstklaveet is ontzettend
vervelend en kan wel een week blijven zeuren.

Maar nu was ik veilig,
mij kon niets gebeuren.

Toen kwam het gevaar
– het was niet te geloven –
totaal onverwacht
van beneden én boven:
een Snek in mijn nek
en een Zween bij mijn teen!
En dan ook nog die Roodborstklaveet en die steen...
Het werd me te machtig, het werd me te veel.

